

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců:

a) **H. A.**

státní příslušnost Iránská islámská republika

b) **M. S.**

státní příslušnost Iránská islámská republika

oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům

sídlem 190 00 Praha 9, Kovářská 4

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2020 č. j. OAM-559/ZA-ZA11-K10-2019 a č. j. OAM-558/ZA-ZA11-K10-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloby **se zamítají.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného podali žalobci v zákonné lhůtě žaloby. Žaloba žalobce a) směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020 č. j. OAM-559/ZA-ZA11-K10-2019 a žaloba žalobkyně b) směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020 č. j. OAM-558/ZA-ZA11-K10-2019. Řízení o žalobě žalobce a) vedené pod sp. zn. 19 AZ 34/2020 a řízení o žalobě žalobkyně b) vedené pod sp. zn. 19 Az 35/2020 byla usnesením ze dne 1. 7. 2020 spojena ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní bude vedena věc sp. zn. 19 Az 34/2020.
3. Žalobci shodně namítali, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval ust. § 12 a ust. § 14a zákona o azylu. Konstatoval-li, že nosným důvodem rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že žalovaný zhodnotil jejich výpověď jako celkově nevěrohodnou s cílem legalizace pobytu v ČR. Žalovaný dospěl k závěru, že protiklady, které se objevily po porovnání výpovědi žalobce a) a jeho manželky žalobkyně b), které učinili v řízení o mezinárodní ochraně v ČR a SRN, obsahují rozpory a výrazné nepřesnosti a že jsou natolik zásadní, že je nelze považovat za věrohodné. Dle žalobců pohovor směřoval cíleně „k prokázání“ jejich nevěrohodnosti, což naznačuje také velmi detailní požadavek na sdělení konkrétních informací, ačkoliv již došlo k časovému odstupu jednotlivých událostí. Žalobci dále odkazem na označenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citovali, v žalobě dále uvedli, že žadatel o mezinárodní ochranu nemá povinnost prokazovat své důvody pro podání žádosti jinak než svou vlastní výpovědí. Je tak úkolem správního orgánu, aby spolehlivě vyvrátil obavy žadatele, a to na základě řádně zjištěného skutkového stavu, nikoliv nepodložených subjektivních domněnek. Žalobcům tak není zcela jasné, na základě jakých důvodů zrovna v jejich případě žalovaný dospěl k závěru, že jejich azylový příběh je nepravděpodobný a nevěrohodný. V situaci důkazní nouze, kdy správní orgán není schopen obavy žadatele spolehlivě vyvrátit, se uplatní zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Tato zásada je přitom ještě značně posílena v případě, že žadatel pochází ze země se špatným stavem dodržování lidských práv, což Írán bezpochyby je. Žalobci vyslovili názor, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo nepochybně zjištěno, že v jejich případě existuje odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, neboť konvertovali ke křesťanství a v případě návratu do Íránu by jim hrozilo trestní stíhání či dokonce trest smrti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze poukazuje na to, že jejich výpověď je nevěrohodná a téměř se nezabývá situací konvertitů a křesťanů v Íránu. Samotné ust. § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanovuje však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. Jak vyplývá z mnoha zpráv mezinárodních organizací, íránské úřady konstantně potlačují práva na svobodu projevu, sdružování a pokojného shromažďování, jakož i svobodu náboženského vyznání a víry a vězní osoby, které vyjádří nesouhlas. Soudní procesy jsou systematicky nespravedlivé, mučení a obdobné kruté zacházení je činěno beztrestně. Íránské úřady podporují

diskriminaci i násilí nejen z náboženských důvodů. Stovky lidí byly popraveny a další tisíce čekají v celách smrti. Žalobci mají za to, že tyto skutečnosti jsou dostatečně odůvodňují obavu z pronásledování. Sám žalovaný například na straně 13 napadeného rozhodnutí uvedl, že je mu známo, že íránský režim stíhá konvertity a konverze je závažným trestným činem, vzápětí tuto informaci popřel a činí závěr, že v jejich případě neexistují důvody, proč by byli vystaveni pronásledování. Žalobci dále uvedli, že ke křesťanskému vyznání konvertovali v březnu 2018. V ČR jsou v kontaktu s jehovisty 1 až 2 x týdně, chodí do jejich kostela v Rychnově nad Kněžnou. V souvislosti s tím, že se zajímají o náboženství obecně, sledovali videa také o kritice náboženství, což správní orgán zcela automaticky nesprávně vyhodnotil jako jejich nedostatečné přesvědčení o konverzi ke křesťanství. Žalobci odkázali na Výroční zprávu o náboženské svobodě vydané v dubnu 2019 Komise USA pro mezinárodní náboženskou svobodu, rovněž na zprávu Amnesty International z února 2019, z níž dle žalobců jednoznačně vyplývá, že konverze k jinému náboženství je v Íránu považována za velice závažný trestný čin, za který lze udělit trest smrti. Podotkli také, že samotná příslušnost k náboženství může být vnímána jako pronásledování již samotným členstvím, pokud existuje přiměřená pravděpodobnost pronásledování.

4. Žalobci dále namítali, že závěr žalovaného o jejich rozporných výpovědích a „tristních znalostech obsahu Bible“, není relevantním důkazem prokazujícím nevěrohodnost jejich konverze ke křesťanství. Odkázali přitom na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku 4 Azs 71/2015-54, z něhož citovali a také na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 36/2018-82, z něhož rovněž obsáhle citovali. Dle názoru žalobců zcela nerelevantní je pak informace shromážděná správním orgánem o hromadných přestupech íránských žadatelů ke křesťanství, která nekoresponduje s jejich případem. O to více pak nevyhovuje standardům na informace o zemi původu zpráva, respektive článek, který pochází z bulvárního britského deníku Express.
5. Co se týká hodnocení věrohodnosti výpovědí žalobců, žalobci namítali, že žalovaný posoudil jejich výpověď jako zcela nevěrohodnou poté, co porovnal jejich výpovědi během pohovoru před správním orgánem a v řízení o udělení mezinárodní ochrany v SRN. Dle mínění žalobců ze strany správního orgánu došlo k účelovému hledání možných rozporů mezi jejich výpověďmi, které mohou být způsobeny jak tlumočením, tak rozdílným chápáním výrazů v různých kulturách a také jejich nervozitou či obavou z toho, že jejich příběh, tak jak jej zažili, není dostačující. Je třeba mít na paměti, že některé nesrovnalosti mohou mít i jiné vysvětlení než účelovost výpovědi. K tomu však žalovaný nepřihlédl. Zásadně se neztotožňují se závěrem žalovaného, že jejich výpovědi jsou naprosto nekonzistentní a že vykazují zásadní nesrovnalosti. Správním orgánem zmiňované zásadní nesrovnalosti nepovažují za zásadní s ohledem na komplexní posouzení jejich azylového příběhu. Žalovaný bazíroval na takových detailech typu, kdo a jakým způsobem jim dal vědět o tom, že došlo k prohledání jejich bytu, dílny a továrny, ačkoliv zcela jednoznačně zásadnější je fakt, že k tomu skutečně došlo. Dále žalovaný vyjádřil pochybnosti o pravdivosti tvrzení o tom, zda-li státní orgány při zavírání jejich dílny vylepily na dveře policejní pásku, či nechaly vylepený papír s dalšími informacemi. V této souvislosti odkázali na správu Veřejné ochránkyně práv, v níž se uvádí, že „při posuzování věrohodnosti je správní orgán povinen soustředit se na ty skutečnosti, které jsou identifikovány jako významné a relevantní ve vztahu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto významné skutečnosti je třeba chápat jako ty skutečnosti, jež jsou zcela určující pro posouzení naplnění jednotlivých podmínek definice uprchlíka,

případně pro posouzení hrozícího nebezpečí vážné újmy. Žaloba obsahuje další citace z této zprávy. Zcela nelogický je pak závěr žalovaného, že v rámci doplňujícího pohovoru žalobkyně b) zjevně nemůže uvádět další okolnosti týkající se pronásledování státními orgány, přičemž ona sama sdělila, že během prvního pohovoru v Zastávce po ní nechtěli podrobný popis událostí. Tudíž je uvedla stručně a následně je doplnila v dalším pohovoru. Dle žalobců žalovaný pochybil, pokud jim nedal šanci vyjádřit se a vysvětlit rozpory v jejich výpovědích. Ty hodnotil jako zcela nevěrohodné pouze na základě skutečností, které samy o sobě nemají nic společného s důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci shledávají hodnocení jejich výpovědí jako nevěrohodných za chybné a mají za to, že žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a z veškerých dostupných relevantních důkazů a informací předložených během správního řízení. I když má správní orgán pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu, má povinnost tuto výpověď porovnat a zasadit do kontextu aktuální situace v zemi původu. Odkázali přitom na rozhodnutí NSS č. j. 1 Azs 18/2007-57. Žalobci mají za to, že se jim podařilo vysvětlit většinu skutečností, které žalovaný považuje za nevěrohodné nebo nelogické, a které jsou podstatné pro důvody, kvůli kterým žádají o mezinárodní ochranu. Žalovaný jim především nedal možnost jakkoliv rozpory vysvětlit. Jejich výpověď je v souladu s dostupnými informacemi o zemi původu týkajících se k přístupu demonstrantům a aktivistům. Celkové hodnocení jejich věrohodnosti žalovaným odporuje ust. § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí navíc budí dojem tendenčnosti, protože neobsahuje objektivní hodnocení jejich výpovědi. Žalovaný uměle hledá a vytváří rozpory i tam, kde ve skutečnosti nejsou, namísto toho, aby před vydáním rozhodnutí jim umožnil případné rozpory a jiní nepřesnosti vysvětlit. Dílčí nesrovnalosti nelze brát jako zásadní rozpory svědčící o účelovosti jejich výpovědi a celkové nevěrohodnosti. Žalovaný ve svých poměrně kategorických závěrech vůbec nevzal v potaz osobnost žalobce a) a jeho psychický stav.

6. Žalobci dále namítali, že žalovaný se snaží ve své argumentaci naznačit, že jejich žádost je pouze účelová s cílem legalizovat si na území ČR pobyt. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že motiv podání žádosti nerozhoduje. Je jim kladeno k tíži, že opustili zemi původu bez problémů. Žalovaný tak vyslovil přesvědčení, že pokud by byli hledanými osobami íránskými státními orgány, rozhodně by jim nebylo umožněno bez jakýchkoliv problémů vycestovat ze země původu. Konstatovali, že v rámci pohovoru uvedli, že běžně je nutné před vycestováním získat povolení k vycestování. Nicméně starší bratr žalobce a) je ujistil, že prostřednictvím paní Parvin je vše zařízeno a byli ubezpečeni, že bez problémů projdou skrz letištní kontroly. Dle názorů žalobců se tak jedná pouze o spekulace žalovaného. Skutečnost, že se jim podařilo vycestovat, nelze klást k jejich tíži bez dalšího a činit závěr, že jejich legální vycestování je dalším důkazem o účelovosti jejich žádosti. V konečném důsledku argumentace správního orgánu popírá samotnou podstatu mezinárodní ochrany. Pokud by totiž důkazním standardem pro to, zda je člověk v zemi původu pronásledován, byla skutečnost, zda mohl či nemohl opustit zemi původu, pak by institut azylu pozbyl smyslu a nikdo by mezinárodní ochranu nezískal. Za uprchlíka by pak totiž nemohl být uznán nikdo, komu se podaří uprchnout.
7. Žalovaný v písemném vyjádření namítl zamítnutí žalob. Odkázal především na žalobou napadená rozhodnutí a relevantní judikaturu. Poukázal na to, že případ řešený Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 6 Azs 76/2020 z 11. 6. 2020 je skutkově odlišný. Nejvyšší správní soud v označené věci uznal přijetí křesťanské víry jako relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V posuzované věci žalobců nebyla jejich výpověď dostatečně

věrohodná a konzistentní. Žalovaný zdůraznil, že velmi podrobně rozebral výpovědi žalobců a zjistil velmi výrazné rozpory, které samy o sobě dokládaly nevěrohodnost azylového příběhu. V žádném případě v rozhodnutí neuváděl spekulace, jak žalobci namítají. Žalovaný vyslovil názor, že konverze ke křesťanství a protistátní činnost jsou nesporně v Íránu považovány za jednání, která naplňují ve své skutkové podstatě znaky závažných trestných činů, které jsou přísně trestány. Výpovědi žalobců však prokázaly, že státní orgány neměly o jejich osoby zájem. Obsáhle se vypořádal v napadených rozhodnutích rovněž s tím, proč nejsou věrohodná jejich azylově relevantní tvrzení o křesťanské víře ani údajná obava z pronásledování. Nesrovnalosti ve výpovědích byly značné a měly za následek nevěrohodnost a nekonzistentnost jejich azylového příběhu. Skutkový stav byl dle názoru žalovaného zjištěn řádně. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobci byli poučeni o svých právech a povinnostech, byli s nimi vedeny pohovory, správnost odpovědí stvrdili svými podpisy, výtky žádné proti tlumočení neuvedli a neohrazovali se, že se jedná o různé výrazy způsobené tlumočením či jejich nervozitou. Rovněž byli seznámeni s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že kromě jiného je třeba velmi akcentovat také to, že ačkoliv žalobci tvrdili, že konvertovali ke křesťanství, tak v současné době jsou ateisté. Ohledně tvrzení žalobců o rizicích v případě návratu do Íránu plynoucích pro ně z jejich „konverze ke křesťanství“, žalovaný odkázal na rozsudky NSS ve věci sp. zn. 6 Azs 76/2020 z 11. 6. 2020 a ve věci sp. zn. 1 Azs 257/2019 z 14. 10. 2019, které jednoznačně podporují závěry správního orgánu.

8. Krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 17. 6. 2019 podali žalobci žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobce a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je státním příslušníkem Íránské islámské republiky a křesťanského vyznání. Jeho manželkou je žalobkyně b), je bezdětný. V rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a) dále uvedl, že nezastává žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany nebo skupiny. Svou cestu z vlasti do České republiky popsal tak, že Írán opustil 16. 1. 2019, s manželkou b) letěli do SRN, kde požádali o mezinárodní ochranu. Do České republiky přicestovali ze SRN 17. 6. 2019 na základě dublinského transferu. Nedisponuje žádným cestovním dokladem, neboť tento doklad si ponechal převaděč, který je dovedl do SRN. K předchozím pobytům ve státech EU sdělil, že s žalobkyní b) byli v ČR 3 měsíce před odjezdem do SRN v lednu 2019, čili cca v říjnu 2018. Měli české pracovní vízum a přijeli zde dělat průzkum trhu, chtěli zjistit, jak se tady obchoduje a zda-li dokáží něco prodat. Účelem cesty byla také turistika. Co se týká zdravotního stavu, sdělil, že má společenskou fobii, kterou trpí od dětství. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a) uvedl, že byl v Íránu v nebezpečí, protože tam s žalobkyní b) roznášeli letáky s protistátní tematikou a s křesťanskou propagandou. Jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemá. Správní orgán s žalobcem následně provedl pohovor a doplňující pohovor. Co se týká zjištění z výpovědi žalobce a) z těchto pohovorů, krajský soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce a) o

udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z uložení trestu smrti v zemi původu na základě jeho konverze ke křesťanství a protistátních aktivit.

10. Žalobkyně b) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v rámci údajů k podané žádosti uvedla, že je státní příslušnicí Íránské islámské republiky, je křesťanského vyznání. Manželem je žalobce a). Je bezdětná. Nezastává žádné politické přesvědčení, není členkou žádné politické strany nebo skupiny. Ve vlasti byla naposledy dne 16. 1. 2019. S žalobcem odletěli do SRN, kde požádali o mezinárodní ochranu. Do České republiky přicestovala na základě dublinského transferu dne 17. 6. 2019. Nedisponuje žádným cestovním dokladem, neboť ten si nechal převaděč, který je dovedl do SRN. V České republice pobývala 3 měsíce v roce 2018 na základě českého pracovního víza. Žalobci přijeli udělat průzkum trhu, zjistit, jak se zde obchoduje a zda dokáží něco prodat. Dalším účelem byla turistika. Lékařskou pomoc nepotřebuje, je zdravá. K důvodům žádosti žalobkyně b) sdělila, že cílem žalobců bylo docestovat do Skotska za bratrem žalobce a), který tam žije. Následně se situace vyvinula tak, že museli o azyl požádat v SRN. Írán opustili s žalobcem proto, že ona i žalobce a) v březnu roku 2018 přešli ke křesťanství a jsou konvertité. To je v Íránu trestný čin, který je trestán vězením nebo hrdelním trestem. S manželem si udělali takový domácí kostel a snažili se převést ke křesťanství i přátelé. Oba žalobci jsou proti vládě, se žalobcem vyrobili leták, v němž bylo uvedeno „odhalíme činnost Íránské islámské republiky“. Na druhé straně letáku byla zase křesťanská propaganda. Správní orgán s žalobkyní dále provedl pohovor a doplňující pohovor. Zjištění z výpovědi žalobkyně jsou podrobně uvedena v napadeném rozhodnutí. Tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu a soud proto v podrobnostech na tato zjištění odkazuje.
11. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně b) o mezinárodní ochranu je obava z uložení trestu smrti v zemi původu na základě její konverze ke křesťanství a protistátních aktivit.
12. Součástí správních spisů jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránu. Konkrétně žalovaný vycházel z informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Írán, Křesťané a křesťanští konvertité, z května 2019, informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán - Nezákonné vycestování ze země, z února 2019, informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán: Základní informace, včetně poskytovatelů ochrany a vnitřního přesídlení, ze září 2018, informace OAMP: Bezpečnost a politická situace v zemi, ze dne 30. 5. 2019, informace Dánské imigrační služby: Domácí církve a konvertité, z dubna 2018, zprávy Express: Muslimští žadatelé o azyl konvertují ke křesťanství, aby zabránili deportaci z Británie, ze dne 14. 6. 2016, zprávy Washington Post: Zatímco se německá policie pokouší uprchlíky deportovat, církve se je snaží ochránit, ze dne 6. 9. 2017. Žalovaný dále vycházel z informací z azylového řízení vedeného s žalobci ve Spolkové republice Německo zaslané od BAMF dne 11. 2. 2020, rovněž z žádostí žalobců o schengenské vízum ze dne 17. 9. 2018, včetně příloh, rovněž z lékařské zprávy z psychiatrické ambulance MUDr. H. ze dne 4. 2. 2020.
13. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadených rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, respektive jakým způsobem rozhodne

skutečnosti posoudil. Z obsahu správních spisů a napadených rozhodnutí rovněž nelze dovodit, že by žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. K namítanému porušení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu nedošlo.

14. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec za a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo za b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana, nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
16. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobců, že žalovaný nesprávně zpochybnil věrohodnost jejich výpovědí a že účelově hledal možné rozpory, které mohou být způsobeny jak tlumočením, tak rozdílným chápáním výrazů v různých kulturách, jejich nervozitou či obavou, že jejich příběh není dostačující. Uvedená námitka žalobců je zcela v rozporu s obsahem správního spisu. Především je nutno zdůraznit, že žalobci byli řádně poučeni před pohovorem a doplňujícím pohovorem o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Oba prohlásili, že se cítí po psychické i fyzické stránce naprosto v pořádku, jsou zdraví a schopni pohovoru. Současně sdělili, že poučení rozuměli a nežádali bližší vysvětlení. Pohovor s nimi byl proveden na jejich žádost v jazyce perském za přítomnosti tlumočnicka perského jazyka. V průběhu pohovoru a doplňujícího pohovoru nikdy nesdělili správnímu orgánu, že by kladeným otázkám nerozuměli, nikdy ani v průběhu pohovoru neavizovali nějakou zdravotní indispozici. Z protokolů o pohovoru je zřejmé, že žalobcům správní orgán kladl řadu dotazů, na jejichž základě si následně mohl učinit úsudek o tom, jaké důvody mohly žalobce vést ke tvrzené konverzi, jakým způsobem praktikovali v zemi původu křesťanskou víru a zda byli za to pronásledováni, jaká je jejich znalost křesťanského náboženství jako takového, zda a jakým způsobem praktikují náboženství po odchodu ze země původu. Krajský soud zastává názor, že nevěrohodnost žalobců a účelovost jejich tvrzení o konverzi žalovaný v žádném případě neučinil jen na základě dílčích nesrovnalostí či nepřesností. Žalovaný se naopak detailně zabýval všemi údaji, které žalobci sdělili správnímu orgánu, výpovědi obou žalobců vzájemně konfrontoval a porovnal i s tím, co žalobci sdělili v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v SRN. Shodným způsobem žalovaný postupoval i stran hodnocení výpovědí žalobců, ohledně jejich tvrzené politické činnosti. S jeho závěry, které jsou přezkoumatelným způsobem uvedeny na straně 8-16 napadeného rozhodnutí (rozhodnutí, které se týká žalobce a)) a na straně 9-16 napadeného rozhodnutí (které se týká žalobkyně b)) se soud zcela ztotožňuje a

v podrobnostech na odůvodnění napadených rozhodnutí odkazuje. V rozsudku č. j. 6 Azs 235/2004-57 Nejvyšší správní soud uvedl, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí, či zpochybňují, konec citace. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (viz rozsudky NSS č. j. 2 Azs 49/2008-83, č. j. 2 Azs 100/2007-64). O takovou situaci se ovšem v projednávané věci nejedná, jak plyne z detailního hodnocení výpovědi obou žalobců v napadených rozhodnutích. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že k žádné činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byli žalobci azylově relevantním způsobem pronásledováni, žalobci nevyvíjeli a jejich tvrzení jsou v tomto směru zcela účelová s cílem upravit si pobytové oprávnění v EU. Stejně tak se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v případě žalobců nelze dospět k závěru, že by mohli ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, to je z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Soud sdílí pochybnosti, pokud jde o informace žalobců týkající se jejich tvrzené konverze ke křesťanství za situace, kdy žalobce a) v doplňujícím pohovoru výslovně uvedl, že křesťanství nikdy nepřijal, což je, jak zcela přiléhavě zdůraznil žalovaný, jen stěží představitelné, tedy že by upřímné přesvědčení založené na provedené konverzi k novému náboženství, které v případě žalobců bylo kruciólním důvodem opuštění země původu a problémů a hrozeb z toho vyplývajících, bylo ze strany takto přesvědčené osoby z ničeho nic vyhodnoceno jako nicotné a daná osoba se stala ateistou, bezvěrcem, dokonce zaujatým kritikem náboženství, jak vyplynulo z výpovědi žalobce a). Přitom právě proces samotné konverze je u lidí vzhlížející k nové víře nesporně závažným životním předělem a dlouhodobou duchovní záležitostí, která rozhodně neproběhne ze dne na den. Pochybnosti, pokud jde o tvrzení týkající se konverze ke křesťanství, soud ve shodě s žalovaným shledává i u žalobkyně b), která v rámci správního řízení v SRN uvedla, že jí trvalo 3 měsíce, než Bibli přečetla do konce, v rámci posuzovaného řízení naopak tvrdila, že Bibli nečetla celou a přečetla pouze Matha, v otázce jednotlivých částí předmětného evangelia nebyla schopna zodpovědět elementární otázky, což vysvětlila tak, že je schopna o křesťanství hovořit pouze obecně a podrobnosti nezná. Soud souhlasí s žalovaným, že pokud by žalobkyně skutečně dané texty četla a přestoupila na základě jejich obsahu ke křesťanství, jak se snažila přesvědčit správní orgán, pak by se zcela oprávněně dalo předpokládat, že bude schopna tyto náležitým způsobem popsat. Naprosto vypovídající ovšem je skutečnost, že žalobkyně se v průběhu správního řízení označovala za ateistku. Správní orgán zcela oprávněně a logicky dospěl k závěru, že pokud by žalobkyně jak tvrdila, šířila a propagovala víru mezi svými známými, zákazníky, případně prostřednictvím anonymních letáků, nelze její tvrzení hodnotit jako pravdivá, neboť není vůbec jasné, o čem by žalobkyně mohla lidi informovat, když o křesťanství nic nevěděla. Za tohoto stavu žalovaný zcela přiléhavě upozornil na obsah jím shromážděných materiálů, z nichž plyne, že v posledních několika letech se především v zemích západní Evropy staly účelové konverze Íránců bezprecedentním masovým trendem, jehož cílem je snaha íránských žadatelů legitimizovat jejich tvrzeným přestupem ke křesťanství nárok na

uznání statusu uprchlíka. V podrobnostech soud odkazuje na stranu 15, respektive 16-17 napadených rozhodnutí.

17. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný neporušil § 3 správního řádu a s jeho závěry, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.
18. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje soud závěry žalovaného o tom, že žalobci nesplňují podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle ust. 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
19. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje za a) uložení nebo vykonání trestu smrti, za b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, za c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo za d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
20. Za situace, kdy byla konstatována nevěrohodnost výpovědí žalobců, přičemž v jejich případě nelze dospět k závěru, že by byli ve své vlasti pronásledováni či že by bylo přiměřeně pravděpodobné, že by mohli být pronásledováni po návratu do vlasti, nejsou jejich obavy důvodné. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativních uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel z informací od žalobců, i z informací získaných v průběhu správního řízení. Informace ohledně politické, bezpečnostní situaci v zemi původu soud označuje za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se s uvedenými informacemi vypořádal při posouzení otázky, zda žalobcům hrozí pro případ návratu do Íránu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na zjištění, že žalobci předložený příběh není autentický a motivem jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany není fakticky obava z uložení a vykonání trestu smrti z důvodu tvrzené konverze ke křesťanství a politické činnosti, nýbrž jejich motiv je naprosto jiný, a to skrze institutu mezinárodní ochrany si legalizovat pobyt na území ČR, respektive EU (viz jejich tvrzení, že v České republice byli tři měsíce před jejich odletem do SRN, tedy cca v říjnu 2018, měli české pracovní vízum a přijeli sem udělat průzkum trhu, zjistit, jak se tady obchoduje a jestli dokáží něco prodat), je i dle názoru soudu jejich žádost o mezinárodní ochranu účelová. Rozhodně nelze dospět k závěru, že by žalobcům reálně a bezprostředně hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Ze zpráv o zemi původu rovněž plyne, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobci v případě návratu do vlasti mohli být jakkoliv postiženi za svoji azylovou žádost v zahraničí, stejně tak dlouhý pobyt

v zahraničí sám o sobě není problémem, přičemž íránské státní orgány věnují neúspěšným žadatelům o azyl při jejich návratu do Íránu jen malou pozornost. Íráncům nehrozí porušení jejich práv stanovených v článku 3 Úmluvy při návratu do Íránu z toho důvodu, že jsou neúspěšnými žadateli o azyl. Žádné takové nebezpečí neexistuje během výsledku po návratu do Íránu ani poté, co bylo zjištěno nezákonné vycestování ze země a skutečnost, že se jedná o neúspěšného žadatele o azyl.

21. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 6. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně